

mäe kaupja nende endise tee peal, ja nemad olid
otsego inimekombel surma kiusist peasnud. Nende aitaja
ning abbimees Vuupluup seisis nüüd jälle julgest,
haukus rõemsaft ja lipputas sabba, kui olleks tabtnud
ättelda: nüüd olleme meie ädda kimbutusest peasnud.
Agga teina ei läinud mitte sedda teed mis Niggulas
ette wöttis, waid wöttis teed teisele poole. Waesed
lapsed ning wõerad tunnistasid Jumalale tänno andes,
et koer nende peastja olnud, sellepärast uskusid nemad
koera juhatamist enam kui Niggula näitamist. Tunni
nea pärrast alkas kulla nende kätte paistma, ja Nig-
gulas kiitis isse ennast. — Kulla liggidal läks tee
täk maad möda ätkilist järwe kallast, seal juhtus
herra tüttar koggemata jalga libbistama ja weeris
mööda kallast alla; agga Vuupluup olli kui tuul teina
kannul, sassis omastega lapsse rietest kinni ja oidis
tedda ni kaua riipakile kui inimesed appi jõudsid.
Seddawiisi targa koera läbbi kõigest äddast peasnud,
tännasid wõerad ja waesed lapsed Jumalat, kes neile
inimelikul kombel abbi saatnud. Wõeras herra, kes üks
nõukas Saksamaa mees olli, näitas ennast waeste
laste wasto wägga tännolit, teina kinkis neile roh-
keste raha ja panni neid oma kullu peale koli, kus
nemad mõislikkaks ning waggaks inimeseks ülestaswid.
Agga suuwel, kui kool seismas, käisid nemad oma
truui koeraga korra issa auda watamas, istutasid kenna
lillekest önsa issa aua peale ja andsid tänno Issandale,
kes neid tännini ni eldest aitnud ja armolikkult kaitnud.

Anna ja Jakob.

Minä tahan teile siin lühhidelt juttustada Anna
ning Jakobi luggu, mis ei olle tuulest wõdetud, waid
ülle miinewal talwel Saksamaal tõeste juhtunud, kui
seal wägga rohkest lund maas olli. Kõlmi linna
liggidal Meini jõe äeres ellas üks tallomees, niimega
Lipke, kelle wanem tüttar Anna — üks wiisakas
keina näoga piiga, igga omikul weite karruga piima
ning koort linna turrule kaubale weddas; Jakob
olli weddaja. Anna kandis suuwel argi-päwal pun-
nase seelikku ja roheline kampsoli, talwel ühe pikka
willase kue, agga kes tedda püha-päwa ehtes kir-
ritus ehk kulla wainul kügel näggi, se rõmustas ennast,
ja rägitalse et mõni linna saks üsna sellepärast maale
läinud: Anna ehtid watama. Üts wana kohtu-herra,
kelle kooki Anna iggapäaw piima wiis, juhtus ennamist
iggaford kõgis asja tallitamist leidma, kui tüttarlaps
seal olli, olgo et wanake tuld piibu peale wöttis,
künalt põllema paani, külma wet küffis ehk muud
tabtis. Sestänane suurtsuggu inimene rääkis siis ikka
mõne lahke sõna Anna wasto ja näitas ennast mõne
korra ni allandlik, sest teina armastas naljatamist:
et tüttarlapse palgeid sillitas: agga se juhtus ikka
kui kui teina auuwäärt abbilasa praua seal ei olnud
ja kõgi tüdruk sedda nalja ei näinud! Misuggusid
lahked naljakad saksu leiti ka teistes majjades, ja need
hädad inimesed olleksid meie Anna puhased palged
wiimaks suure sillitamisega kahwaks teinud, kui Jakob